

Vijfde Zomeravondwandeling met IVN Gulp & Geul (dinsdag 02 augustus 2005).

Even voor zevenen arriveer ik op ons vertrekpunt en de groep aanwezig blijft maar groeien. Een der dames vond geen geschikte brede boom dus bezocht ze even de horeca locatie tegenover ons stationnetje. Haar honden hadden het even moeilijk met haar verdwijnen. Als klok heeft geklonken en de gids heeft gesproken moeten we starten maar deze keer gaan we meteen rechts langs de voormalige veiling. Spoedig staan we bij de asfaltweg richting Elkenrade en jawel.... we gaan rechts over de spoorweg en dus omhoog richting Elkenrade.

De naam 'Miljoenenlijntje' is ontleend aan de hoge aanlegkosten van dit spoorlijntje tussen Schin op Geul en Kerkrade. Slechts 12½ km lang maar de aanleg van dit traject kostte toentertijd ruim 12 miljoen gulden Eén miljoen gulden (ongeveer € 455.000) per kilometer. In vergelijking met de miljarden euro's kostende Betuwespoorlijn en de hogesnelheidsspoorlijn naar Parijs een schijntje, maar begin twintigste eeuw was het een enorm bedrag. De bouwkosten liepen zo hoog op omdat er nogal wat tunnels, bruggen en duikers gebouwd moesten worden. Bovendien moesten alle bouwwerken extra stevig worden gemaakt in verband met mogelijke verzakkingen door de plaatselijke mijnbouw. Ook moesten enorme hoeveelheden grond worden verplaatst om hoogteverschillen te overbruggen.

De gids heeft ondertussen al weer voldoende verhalen los gelaten over diverse planten en blijkt achteraf niet meer te willen afwijken van zijn uitgebreide uitleg over plant en dier voor de belangstellenden. Geen wonder dat ook deze tocht weer ruim na negenen eindigde en we maar een uurtje tijd kregen om de route te bespreken. De helling omhoog levert weer tal van fraaie beelden over de regio en de graanvelden liggen er klaar, geel, rijp en wachtend op de oogst. Enkele zonnige dagen zorgt weer voor de nodige drukte en lawaai maar dan liggen de akkers er geschoren bij. Als we rechts inslaan, staan we al spoedig bij een der voorouders van onze gids die op of nabij zijn landerijen de man met de zeis ontmoette.

We houden links aan en dalen lichtjes om dat even verder weer spoedig te vergeten.

Een paadje naar rechts lonkt en onze 4 honden wanen zich in een snuffelparadijs. Een fraai pad kronkelt geleidelijk omhoog en ontpopt zich als de Woeste Gracht welke vooral na lange of hevige regenval zijn naam alle eer aandoet. Honderden slakken in allerlei formaten en soorten zochten het hoger op in bomen, brandnetels of ander struikgewas om van op veilige afstand te genieten van die lange rij mensen door hun gebied. Gelukkig blijken onze wandelaars geen fervente slakkenliefhebbers te zijn en hoeven we geen recepten of smakelijke tips uit te wisselen. Het pad is goed begaanbaar en dank zij de vele bochten is er soms een aardig beeld van die menselijke sliert temidden van het overvloedige groen. Het pad wordt donkerder, ruiger, en forse hellingen flankeren de route naar boven. Onze gids staat weer even stil bij de mossen, de klimop, dassenwissels en

burchten hoog in de graft, paddestoelen en een forse, over het pad gevallen boom
waaronder nog vele meters ruimte aanwezig is voor de wandelaars.

Net even onder Elkenrade bereiken we weer de bewoonde wereld en gaat het op de asfaltweg rechts. De bieten staan er keurig bij en aan onze linkerkant zijn weer mooie plaatjes te zien. Het heldere weer zorgt voor beelden van o.a. de schoorstenen van een chemisch bedrijf in Geleen, een watertoren te Schimmert maar ook van oude mijnsteenbergen nabij Genk in België. Geleidelijk dalend, bereiken we de Dikkebuikweg en ook deze brengt ons soms fors dalend terug in het dal van de Geul. De groep raakt een beetje uit elkaar omdat de een nog zijn kennis wil overdragen en een ander de rem niet voldoende bedient en het dal met fikse snelheid nadert. Na het oversteken van het spoor gaat het even naar rechts en kan er afscheid genomen worden.

Onze man uit Ingber meldt zich af voor de komende wandeling want hij gaat op vakantie (ca. 1300 km ten zuiden van Texel). Een fors deel van de 56 voeten was blij dat deze tocht er op zat. Het vele klimmen en dalen is zeer vermoeiend en diverse wandelaars gunnen hun schoenen de rust in een nostalgische locatie nabij het station. Uiteraard kan de gids deze mensen ook emotioneel nu niet aan hun lot over laten en ondersteunt hen in het moeilijke uurtje dat volgt.

